

Γείτονες καὶ φίλοι τὸν ἔφεξαν ὅτι ἐσπούδαζε τὸν υἱὸν του ὡς νὰ ἦτο εὐγενής.

— Ὑπέφερα πολὺ ἀπὸ τὴν ἀγραμματοσύνην μου, εἶπε, καὶ δὲν ἀφίνω ἀγράμματον τὸν υἱὸν μου.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν σχολὴν ἐκείνην εἶδον ἰδίους ὄμμασι τὸν ἀποχαιρετισμὸν υἱοῦ καὶ πατρός, καὶ ἔμεινα κατασυγκινημένος ἐκ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἐνός καὶ τῆς φιλοστοργίας τοῦ ἄλλου. Τοὺς ἐπανεῖδον ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του. Ποία μεταβολή! Οὐχὶ ὅτι ὁ υἱὸς διέψευσε τὰς ἐλπίδας τοῦ πατρός. Εἶχεν ἀναδειχθῆ ὁ ἄριστος μαθητὴς τῆς σχολῆς. Ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς τῶν καλλίστων μηχανικῶν, ἀλλ' ἡ χαρὰ τοῦ πατρός εἶχεν ἀποπτῆ· ὁ υἱὸς δὲν καταλύει πλέον εἰς τὴν οἰκίαν του ἢ κατὰ τύχην μόνον, τὴν ἐποχὴν τοῦ κυνηγίου ἢ ἐπιτυχία αὐτοῦ, οἱ ἔπαινοι τῶν ἀνωτέρων του, ὁ βλακώδης θαυμασμὸς τῶν χωρικῶν τὸν κατέστησαν ἀλαζόνα. Μόλις ἐπιστρέψας ἐκ τῆς σχολῆς, μετέβαλε τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἡ λέξις ξυλουργὸς γεγραμμένη ἐπὶ τῆς θύρας προσέβαλλε τὴν ματαιοδοξίαν του· ἐξήλειψεν αὐτὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀγνωῶ ὁποίας ἐπιδιρθώσεως καὶ δὲν ἐπανέθηκεν αὐτήν. Ὁ πατὴρ ἐλυπήθη ὡς εὐπατρίδης βλέπων ἀφαιρούμενα τὰ ἐμβλήματα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θυρεοῦ του. Ἐντούτοις ἐσιώπησε, στερεὰν ἀπόφασιν ἔχων νὰ καταπίῃ ἐν σιγῇ καὶ μέχρι πυθμένους τὸ πικρὸν ποτήριον. Ὁ πάνινος βραχὺς ἐπενδύτης ὃν ἔφερον ὁ Βιλνέβ εἰς τὰς ὄρας τῆς ἐργασίας του ἐταπεινὸν τὸν υἱὸν· ἠθέλησεν ἵνα ὁ γέροντος ἐργάτης ἀπαρνηθῆ τὸν πιστὸν τοῦτον τῆς ζωῆς του σύντροφον καὶ φορέση ἀγνωῶ ὁποῖον γελοῖον ἔνδυμα. Ἄλλ' εἰς τοῦτο ὁ πατὴρ ἠνωρθώθη καὶ τῷ εἶπε διὰ φωνῆς σθεναρᾶς:—Αὐτό, ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμω. Εἶνε σκυθρωπός, σιγηλός, περίλυπος, ἀλλὰ δὲν δεικνύει τὴν λύπην του οὐδὲ τὰ δάκρυά του. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ νέου πρὸς αὐτὸν ἐπαυξάνει τὴν θλίψιν του. Ὁ υἱὸς του ἐντούτοις δὲν ἔγεινε κακὸς υἱός. Οὐδὲ στιγμὴν ἔδειξε τραχύτητα ἢ ἀνευλάβειαν πρὸς τὸν πατέρα του· θὰ τὸν συκοφαντήσω ἀνείπω ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του. Τὸν ἀγαπᾷ ἀλλὰ τὸν περιφρονεῖ. "Ὅτε ὁ πατὴρ του ἠθέλησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τῶν σπουδῶν του, ὑπέξφυγε ν' ἀπαντήσῃ κ' ἐμειδίασε. Τὸ ἐπόμενον γεγονός, οὗτινος ὑπῆρξα μάρτυς χθές, μοὶ ἀπεκάλυψε ὅλον τὸ βάθος τοῦ κακοῦ.

Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τοῦ Βλοᾶ εἶχε προκηρύξει διαγωνισμὸν πρὸς κατασκευὴν φραγμοῦ κατὰ τῆς ἐκχειρίσεως τοῦ ποταμοῦ Σέρ, ὁ δὲ νέος ἐπεμψεν εὐφυῆς σχέδιον εἰς ὃ ἐβόηθησαν αὐτὸ αἱ πρῶται αὐτοῦ περὶ ξυλουργίας γνώσεις ἃς ἔμαθε παρὰ τοῦ πατρός του. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐνεκρίθη πανψηφεί. Ὁ νομάρχης, ἄλλοτε συμμαθητὴς μου, περιοδεύων καὶ διελθὼν ἐκ τοῦ χωρίου, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν νέον. Φαντασθῆτε ποίαν ἐντύπωσιν ἐπρο-

ξένησε τοῦτο εἰς τὸ χωρίον. Ἡμῖν ἐκεῖ· καὶ ὁ πατὴρ ἦτο, ἀλλ' οἴμοι, εἰς μίαν γωνίαν, ἐν μέσῳ τῶσαν θεατῶν, χωρὶς ὁ υἱὸς του, μεθυσθεὶς ἀπὸ τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρῃ κἂν αὐτὸν εἰς τὸν νομάρχην. Ἀγανακτήσας ἐκ τῆς λήθης ταύτης παρέλαβον τὸν γέροντα ἐργάτην ἐκ τοῦ μέσου τοῦ πλήθους καὶ ὠδήγησα αὐτὸν ἄκοντα εἰς τὸν νομάρχην.

— Κύριε νομάρχα, συγχαρῆτε καὶ τὸν πατέρα, διότι ὁ υἱὸς δὲν θὰ ἦτο ὅ,τι εἶνε ἄνευ τοῦ πατρός.

"Ὅχι, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὁ υἱὸς δὲν ἐξηγόρασε τὴν παροδικὴν του ἀχαριστίαν δι' ὀρμῆς γενναίας τῆς καρδίας του. Ἐφραίνετο μᾶλλον ἀμηχανῶν διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρός του ἢ πρόθυμος ὅπως καταστήσῃ καὶ αὐτὸν κοινωνὸν τοῦ θριάμβου του. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νομάρχου ἐζητήσαμεν ἀπὸ τὸν νέον νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ σχέδιόν του. Ἐδέχθη μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν, ἦν ἐμπνέει ἡ ἱκανοποιουμένη φιλαυτία. Ὁ γέροντος ξυλουργὸς προσέθηκε παρατηρήσεις τινὰς εἰς τοὺς ἐπαίνους του, ὑπέδειξεν αὐτῷ πολλὰς δυσχερείας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου, ἃς προεῖδεν ἔνεκα τῆς μακρᾶς του πείρας, ἀλλ' ὁ νέος ἀπέριψε μετ' ἀνυπομονησίας καὶ τινος πείσματος ὅτι ἐτάραττεν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θριάμβου του. Ὁ πατὴρ δὲν ἐπέμεινε πλέον καὶ ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἔστρεψε πρὸς με βλέμμα ἐν ᾧ ἀνέγνων τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ ὀδύνην.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

K*

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Κατὰ τὸ 1826 αἱ ἐπὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων ἐκδιδόμεναι ἐφημερίδες ὑπελογίσθησαν εἰς 3,168. Μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη, κατὰ τὸ 1866, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν ἐφημερίδων ἀνῆρχετο εἰς 12,500· ἀρτίως δέ, καθ' ὑπολογισμοὺς δημοσιευθέντας ἐν τῷ Φιγαρῶ τῶν Παρισίων, ἀναβιβάζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς 35,000. Τὰ ἀγγλιστὶ ἐκδιδόμενα φύλλα εἶνε τὰ πολυπληθέστερα. Ὀντως τῷ 1826 ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἐξεδίδοντο 1378 ἐφημερίδες, τῷ 1866 ὑπερέβαινον τὰς 5,000, καὶ ἤδη τὰς 16,000.

Ἀναμφισβήτητον εἶνε ὅτι ἡ ἐφημερίς ἐγεννήθη ἐν Κίνα, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ἐπισήμου σχήματος ὅπερ ἡδὴ φέρει· σήμερον ἂν ἐξαιρέσωμεν ἀγγλικὸν τι φύλλον ἐν Σαγκάη, ὅπερ ἐκδίδεται καὶ κινεζιστί, οὐδὲν ἄλλο φύλλον δημοσιεύεται καθ' ἅπασαν τὴν Σινικὴν ἐπικράτειαν. Ἐν τούτοις οἱ Κινέζοι ἀγαπῶσι τὰς ἐφημερίδας, διότι ἐν Χογκόγκη, Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ καὶ πανταχοῦ ἔνθα ἀποτελοῦσιν ἐπαρκῆ ἀριθμὸν, ἐκδίδουσι τοιαύτας.

Αἱ πρῶται πολιτικά ἐφημερίδες ἐξεδόθησαν ἐν Βενετία, πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας. Ἐπιτιλοφοροῦντο *Φύλλα γνωστοποιήσεων*, καὶ συνετάσσοντο τῇ διαταγῇ τῆς Ἑνετικῆς Γερουσίας, ἵνα τηρῶσιν ἐνήμερον τὸ κοινὸν παντὸς συμβάντος ἀξίου λόγου. Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τηρεῖται ἔτι πλήρης συλλογὴ τῶν φύλλων τούτων, περιλαμβάνουσα τὰ ἔτη 1595—1596 καὶ 1597.

Ἐν Γαλλίᾳ βραδεῖα ἐπῆλθεν ἡ πρόοδος τῆς δημοσιογραφίας. Ἡ πρώτη ἐφημερίς, ὀνόματι *Ερμής*, ἀνεφάνη τὸ 1631, καὶ κατὰ τὸ 1781 μόλις ὑπῆρχεν ἐν Παρισίοις τριακοντὰς περιοδικῶν δημοσιευμάτων. Σήμερον μακρὰς στήλας πληροῖ ὁ κατάλογος τῶν παρισινῶν φύλλων.

Κατὰ τὸν Φιγαρώ, περὶ τὰς 6,800 ἐφημερίδες ἐκδίδονται γαλλιστί. Ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ περιλαμβάνονται πᾶσαι αἱ ἐκδιδόμεναι ἐν Ἀλγερίᾳ, ἐν ταῖς ἀποικίαις, ἐν τῇ Βελγικῇ, ἐν Καναδά, Χαϊτί κλπ. ὡς καὶ αἱ πρὸς χρῆσιν τῶν Γάλλων ἐν ξένοις τόποις, ὡς ἐν Λονδίῳ, Ρώμῃ, κλπ. Πᾶσαι δ' αἱ ἐφημερίδες αἱ ἀναφαινόμεναι ἐν Γαλλίᾳ δὲν συντάσσονται εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν, τινὲς δὲ γράφονται εἰς τὸ βρετανικὸν ἰδίωμα.

Ἐπάρχει ἀριθμὸς τις ἐφημερίδων αὐτογράφων (autographiés) ὡς τὸ *Πρακτορεῖον Χαβάς* καὶ τὰ τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν ἐγγχώρια φύλλα, ἄλλαι δὲ εἶνε λιθογραφημέναι (calligraphiés) ὡς ἡ *Ἐπιστημονικὴ Ἀνταπόκρισις τῶν Παρισίων*. Ἐπάρχει ἐφημερίς τις πρὸς χρῆσιν τῶν τυφλῶν τυπομένη διὰ γραμμάτων ἐκτύπων τῇ βοήθειᾳ τῆς στίξεως, τῆς ὁποίας ἐφευρέτης εἶνε ὁ τυφλὸς *Louis Braille*, οὗτινος ἡ ἐφημερίς φέρει τὸ ὄνομα. Ὁ ἀρχισυντάκτης αὐτῆς εἶνε ὁμοίως ἐστερημένος τῆς ὁράσεως, χάρις δ' εἰς τὰς προσπάθειάς του τὸ φύλλον ἔχει μεγάλην διάδοσιν, ἂν καὶ εὐτυχῶς μικρὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν τῆς. Πάντες οἱ ἐγγράμματοι τυφλοὶ ζητοῦσι νὰ προμηθευθῶσι τὸ φύλλον τοῦτο, οὗτινος ἡ ἔτησιᾶ συνδρομὴ εἶνε τριδραχμῶς.

Ἡ μεγίστη πασῶν ἐφημερίς εἶνε ὁ *Χρόνος* τοῦ Λονδίνου, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐώρτασε τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ. Ἡ ἐλαχίστη δὲ τῶν ἐφημερίδων, τοῦλάχιστον τῶν ἐν Παρισίοις ἡμερησίων, εἶνε τὸ *Ἡλεκτρικὸν Σῆγμα*, τετρασέλιδον φύλλον εἰς σχῆμα ὁμοίον περίπου τῇ *Ἐστία*.

Πολυἀριθμοὶ ἐφημερίδες, ἰδίως πολιτικά, συνοδεύουσι τὸ κείμενον αὐτῶν, κυρίως ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ ζιγγογραφίῶν. Μία μόνη ἡμερησίᾳ ἐφημερίς μετ' εἰκόνων ἐκδίδεται ἀπὸ δωδεκαετίας ἐν Νέᾳ Ὦρκῃ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς διοργανώσεως ἀεροπόρου ἐκδρομῆς πρὸς διάβασιν τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ἐνεκα τοῦ τελευταίου Γαλλοκινεζικοῦ πολέμου ἐγεννήθησαν ἐν Κίνα πληθὸς φυλλαρίων, σκοποῦντων τὴν ἀφήγησιν τῶν πολεμικῶν συμβάντων.

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Οἱ γέροντες εἶνε καλοὶ διὰ τὴν συμβουλὴν, οἱ νέοι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

Οἱ ψευδεῖς φίλοι ὁμοιάζουσι τὰς χελιδόνας, τὰς ὁποίας βλέπομεν μόνον ὁσάκις ὁ καιρὸς εἶνε καλός.

Ἄσπου ὁ λαὸς εἶνε ἀπαθὴς αἱ κυβερνήσεις εἶνε διεφθαρμέναι.

Ἡ γυνὴ δὲν πρέπει νὰ εἶνε δεινὴ εἰς τὰ πολιτικὰ ἀλλ' εἰς τὰ οἰκονομικά.

Ἡ ὑπέκλησις εἶνε ἵππος, ὃν πάντες θέλουσι νὰ ἱπνεύσωσιν, ἀλλ' οὐδεὶς θέλει νὰ θρέψῃ.

Ἔσο πιστὸς καὶ ἀκριβὴς ἐν τοῖς σμικροῖς καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸ φαινόμενον μᾶλλον ἀσημάντοις πράγμασι τοῦ καθημερινοῦ βίου. Ἐκ μικρῶν σταγόνων ὕδατος ἀποτελεῖται ὁ μέγας ὠκεανός· ἐξ ἐλαχίστων στιγμῶν συνίσταται ὁ βίος. Ἀπὸ διηνεκοῦς συμπλοκῆς χρηστῶν καὶ γενναίων φρονημάτων ἐν τοῖς σμικροῖς κατορθοῦται τὸ μέγα τῆς ἀρετῆς φρόνημα ἐν τοῖς μεγάλοις, καὶ ἀπὸ τῆς εὐαρεστήσεως ἐκάστης στιγμῆς παράγεται ἡ τοῦ ὅλου βίου ἐνδόμυχος εὐδαιμονία.

Ἡ γυνὴ εἶνε εὐφραδεδεστέρα ὁσάκις κατηγορεῖ τὴν πενθερὰν τῆς.

Αἱ φιλάρεσκοι εἶνε ἀληθεῖς ἀνεμοδείκται· ἡσυχάζουσι μόνον ὅταν σκωριάσουσι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πειράματα γενόμενα πρὸ χρόνου εἰς κεφαλὴν κυνός, ἀποκεχωρισμένην τοῦ σώματος, ἀπέδειξαν ὅτι τὰ φαινόμενα τῆς αἰσθητικότητος, τῆς ἀντιλήψεως, καὶ τῆς νοημοσύνης δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν αὐθις εἰς κεφαλὴν κεχωρισμένην τοῦ σώματος, δυνάμει ἀρτηριακοῦ αἵματος ἐγχεομένου εἰς αὐτήν. Ἐσχάτως δὲ ἐπιστήμονες τινεὶ ζητοῦντες νὰ μάθωσι τί δύναται νὰ συμβῇ ἂν εἰς τὴν τοῦ κυνὸς ὑποκαθίστατο κεφαλὴ ἀνθρωπίνῃ, ἐξετέλεσαν τοιαῦτα πειράματα ἐπὶ καρτομηθέντων καταδίκων. Ἀλλὰ κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων τοιαύτας ἐρεῦνας δριμύς ἀντεπεξῆλθεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν ὁ διαπρεπὴς Paul Bert, ἰσχυρίζομενος μὲν ὅτι ἐξ αὐτῆς τῆς λεπτῆς αὐτοῦ φύσεως ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται, μετὰ τὴν βίαν τοῦ ἀποκεφαλίστου, νὰ ἐπανεύρῃ τὴν αἰσθησίν, ἀλλὰ κυρίως φρονῶν ὅτι τοιοῦτο εἶδος πειράματα εἶνε ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν δικαιοῦμεθα νὰ ἐκτελώμεν. Πρέπει δὲ ἂν